

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/40/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6116201128
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6116201128.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu A. B., so sídlom C. XXXX/X, XXX XX D., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému E. B. B., so sídlom F. B. A. XX, XXX XX B. G., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátom JUDr. Ján Jenča, so sídlom 1. mája 221/19, 058 01 Poprad, o vydanie veci, o odvolaní žalovaného a správcu konkurznej podstaty žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č.k. 5C/40/2016-303 zo dňa 16. júna 2021, takto

rozhodol:

Odmieťa odvolanie správcu konkurznej podstaty žalovaného.

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi osobné motorové vozidlo, značka: F., obchodný názov: H., typ vozidla: I., identifikačné číslo motora: J., druh karosérie: E. K., výrobné číslo karosérie (VIN): L., farba: B. A. B., Ev. č. C., rok výroby: XXXX, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

Rozhodnutie právne odôvodnil § 32 ods. 1, § 33 ods. 2, § 123, § 126 ods. 1, § 151s ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

Uznesením, č.k. 12Co/103/2019-243 zo dňa 25.02.2020 Krajský súd v Prešove ako odvolací súd zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie akceptujúc námietku žalovaného ohľadne nesprávnosti postupu pri vylúčení jednotlivých sudcov súdu prvej inštancie, čím bolo porušené jeho právo na zákonného sudcu. Zároveň bolo uložené súdu prvej inštancie znova prideliť vec pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov a vo veci znova rozhodnúť.

V zmysle pokynu odvolacieho súdu, po oboznámení sa so skutkovými tvrdeniami strán, vykonaním dokazovania listinami, výsluchom svedka a vyžiadaným vyšetrovacím spisom dospel k záveru, že

nemal preukázané, aby medzi žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom a žalovaným existovala dohoda o oprave motorového vozidla, ako ani o jeho odťahu z Čertovice do Starej Ľubovne. Ak neexistoval právny vzťah, nemohla bez neho vzniknúť ani splatná pohľadávka pre zabezpečenie ktorej by žalovanému vzniklo právo zadržiavať hnutelnú vec. Ak by aj p. M. bol oprávnený dať motorové vozidlo do opravy, potom by právny vzťah vznikol medzi p. M. a žalovaným a žalovanému za opravu mala zaplatiť osoba, ktorá si opravu objednala. Uvedené platí o to viac, ak p. M. nebol oprávneným užívateľom. V takom prípade nemožno p. M. považovať za osobu oprávnenú konať aj v mene žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu. Ak by aj p. M. bol oprávneným užívateľom sporného motorového vozidla, riziko poškodenia vozidla by znášal sám, teda aj náklady na prípadné opravy. Nároky zo zmluvného vzťahu medzi p. M. a žalovaným nie je možné prenášať na vlastníka motorového vozidla. Vo vzťahu k namietanej neprijateľnosti zmluvnej podmienky čl. V bod 2 VZP uviedol, že túto nepovažuje za neprijateľnú, keďže v danom prípade nejde o spotrebiteľský spor a nič nemení na právnom vzťahu medzi p. M. a žalovaným. Vo vzťahu k dobromyseľnosti uviedol, že tvrdenia žalovaného o prevzatí vozidla od oprávnenej osoby sú nepreukázané, pričom jeho dobrú vieru oslabuje aj skutočnosť, že napriek tomu, že z technického preukazu vyplývalo, kto je vlastníkom a kto držiteľom vozidla, prevzal vozidlo na opravu od ďalšej osoby bez toho, aby si jednoznačne ujasnil, kto opravu uhradí. Ak si vlastník veci neobjednal žiadnu službu, nevznikol mu voči inej osobe žiaden záväzok za túto zaplatiť, teda za situácie ako bola v danom prípade postup žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu nepovažoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Skôr konanie žalovaného by mohlo byť posúdené minimálne ako ľahkovážne, keď začal opravu bez jednoznačnej dohody o tom, kto ju uhradí. Ďalšie námietky žalovaného považoval za irelevantné z dôvodu nepreukázania vzniku vzťahu zo zmluvy o dielo medzi sporovými stranami, naopak mal preukázané, že právny predchodca žalobcu si žiadnu opravu u žalovaného neobjednal. Rovnako tvrdenia ohľadne doby splatnosti pohľadávky si do určitej miery odporujú, pričom skutočnú cenu opravy vozidla je možné určiť až po reálnej oprave vozidla. Podobne nebolo preukázané, že p. K. žiadal dňa XX.XX.XXXX vozidlo vydať a mal len požiadať žalovaného o nevydanie vozidla nikomu inému. Ďalej uviedol, že aj bez preukázania platného zosplatnenia úveru bol právny predchodca žalobcu oprávnený motorové vozidlo odobrať, a to v zmysle zmluvy. S prihliadnutím na uvedené žalobe vyhovel a uložil žalovanému vydať motorové vozidlo žalobcovi. Vzhľadom na skutočnosť, či oprava bola alebo nebola potrebná, nie je podstatná pre rozhodnutie, preto sa s ňou bližšie nezaoberal, aj keď z výpovedí svedkov a žalovaného sa javí, že táto oprava skutočne vykonaná bola. Súd prvej inštancie rovnako zamietol návrhy na vykonanie dokazovania výsluchmi svedkov z dôvodu, že skutočnosti, ktoré chcel splnomocnenec pôvodného žalovaného týmito dôkazmi zistiť, buď vyplývajú už z vykonaných dôkazov alebo tieto nie sú pre rozhodnutie vo veci podstatné. Vo vzťahu k návrhu na vyžiadanie príkazných zmlúv uviedol, že tieto boli súčasťou vyšetrovacieho spisu a boli čítané na pojednávaní ako dôkaz, teda ich vyžiadanie nepovažoval za potrebné.

O trovách konania rozhodol tak, že žalobca bol v celom rozsahu úspešný, preto má nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti všetkým výrokom. V prvom rade namietal, že na konanie pred nezákonným sudcom sa nemalo prihliadať a malo sa vykonať celé dokazovanie od znova, avšak nezákonným postupom súdu došlo k nesprávnemu a rozporuplnému aplikovaniu práva. Nesprávnu aplikáciu zákona vzhliadol v postupe súdu, keď najprv konštatoval, že v predmetnom prípade ide o majetok, ktorý evidentne nepatrí žalovanému, preto nie je dôvod na prerušenie konania, ale na strane druhej dospel k záveru, že vyhlásením konkurzu zanikla plná moc právneho zástupcu žalovaného, no napriek uvedenému prihliadal na jeho vyjadrenie a námietky doručené tesne pred pojednávaním. Poukázal na to, že vec nie je v majetku žalovaného ako úpadcu, ale je neoddeliteľne spojená s majetkom konkurznej podstaty, teda ide o spor spojený s pohľadávkou samotného žalovaného voči žalobcovi, pričom ide o pohľadávku, ktorá je v účtovníctve žalovaného a tvorí jeho majetok v konkurznej podstate. Rozhodnutie súdu označil za arbitrárne, pretože nedalo odpoveď na zásadné argumenty a otázky, ktoré predostrel vo svojich podaniach súdu. Namietal, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže vo veci prebehlo pojednávanie bez účasti právneho zástupcu, k čomu neboli splnené zákonné podmienky, čím mu znemožnil zúčastniť sa vykonania dokazovania a vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, pričom dôvod na odročenie bol dôvodom dôležitým. Ďalej namietal, že priznanie nároku žalobcovi odporuje čl. 2, 5 Civilného sporového poriadku

a § 3 Občianskeho zákonníka, keďže vozidlo je na základe zádržného práva zákonne a oprávnene zadržované výlučne z dôvodu nezaplatenia splatnej pohľadávky za jeho odťahnutie a opravu. Zdôraznil, že tvrdenia v návrhu sú vedome skreslené, iba čiastočne pravdivé a účelovo uvádzajú súd do omylu s cieľom získať vydanie želaného rozhodnutia a spôsobiť inému škodu, preto žiadal žalobcu za takýto šikanózný postup sankcionovať, pričom súd prvej inštancie mal správne aplikovať čl. 5 Základných princípov C.s.p.. Poukázal na to, že v konaní bolo rozhodnuté vo veci iného žalobcu (N. B. v likvidácii), pričom doposiaľ mu nebolo doručené opravné uznesenie. K veci samej uviedol, že v prípade opravy p. O. a p. M. konali v dobrej viere, že konajú oprávnene, pričom v konaní nebolo preukázané, aby súhlas v mene žalobcovej spoločnosti nebol daný a jeho tvrdenie o tom, že p. P. súhlasil s prevodom nájmu na p. M. nebolo v konaní vyvrátené. Taktiež uviedol, že neexistuje žiaden rozpor medzi vykonaním opravy a jej vyčíslením, pričom investoval prostriedky a prácu do vlastníctva žalobcu, a teda je normálne, že očakáva za to primeranú finančnú náhradu. Skutočnosť, že odovzdávajúci nemal písomné splnomocnenie označil za prísne formalistický výklad práva, ústavne nekonformný a rozširujúci. Tvrdil, že zadržaním motorového vozidla neporušil žiadnu svoju záväzkovú povinnosť a ani inú právnu povinnosť vo vzťahu k žalobcovi. Úvahy o tom, ktorá osoba dala vec do opravy mohla vec bez právneho dôvodu užívať považuje za irelevantné, správne mal súd konštatovať, že v predmetnej veci boli splnené zákonné podmienky na zádržné právo. Navrhol, aby odvolací súd odvolaniu vyhovel, všetky výroky rozsudku zrušil a už sám rozhodol tak, že rozsudok zmení, žalobu zamietne a prizná mu náhradu trov konania vo výške 100% voči žalobcovi.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj správca konkurznej podstaty žalovaného, ktorého obsah je totožný z obsahom odvolania žalovaného.

Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Odvolací súd uznesením, č.k. 12Co/2/2022-377 zo dňa 30.06.2022 vrátil vec súdu prvej inštancie ako predčasne predloženú z dôvodu, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie mal byť v zmysle § 40 ods. 2 a § 52 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii doručený aj právnomu zástupcovi žalovaného, avšak pri prieskume spisu bolo zistené, že rozsudok súdu prvej inštancie bol doručený len sporovým stranám a správcovi konkurznej podstaty žalovaného. Po vrátení spisu súdu prvej inštancie, tento doručil rozsudok súdu prvej inštancie aj právnomu zástupcovi žalovaného, čo vyplýva z doručky, ktorá je obsahom spisu (za čl.380), avšak zo strany právneho zástupcu žalovaného nebolo v zákonnej lehote podané odvolanie v predmetnej veci.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), aj oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na svojej úradnej tabuli, webovej stránke minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p. prvá veta) a elektronicky aj žalovanému, jeho právnomu zástupcovi a správcovi konkurznej podstaty žalovaného (§ 219 ods. 3 C.s.p. druhá veta) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a odvolanie správcu konkurznej podstaty žalovaného je potrebné odmietnuť.

V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolačný súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesplnením procesných podmienok, porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnym skutkovým zistením, nesprávnym právnym posúdením, arbitrárnosťou rozhodnutia, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

Podľa § 386 písm. b) C.s.p., odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

V prvom rade sa odvolací súd zaoberal námietkou žalovaného týkajúcou sa toho, či predmet konania – motorové vozidlo patrí alebo nepatrí do jeho konkurznej podstaty, a teda či v priebehu prvoinštančného konania bol daný dôvod na prerušenie konania do skončenia konkurzného konania.

Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že vlastníkom motorového vozidla bol právny predchodca žalobcu (spoločnosť Q., B.), ktorého užívateľom sa stal C. O., a to na základe uzatvorenej zmluvy. Z dôvodu poruchy motorového vozidla na R. došlo k jeho odťahu žalovaným až do B. G., kde bola zo strany žalovaného zabezpečená jeho následná oprava. Vykonané opravy žalovaný vyúčtoval najprv emailom a následne faktúrou z P. XXXX a požadoval od právneho predchodcu žalobcu úhradu uvedenej faktúry, inak mu motorové vozidlo nevydá. Z uvedeného tak vyplýva, že žalovaný si uplatnil zádržné právo k tomuto motorovému vozidlu najneskôr v P. XXXX. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že dňa XX.XX.XXXX bol na majetok žalovaného vyhlásený konkurz, teda už v čase, kedy žalovaný zadržoval uvedené motorové vozidlo. Zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „Zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) v § 67 upravuje rozsah majetku úpadcu, ktorý podlieha konkurzu, a to na majetok, ktorý (i) patril úpadcovi v čase vyhlásenia konkurzu, (ii) nadobudol úpadca počas konkurzu, (iii) zabezpečuje úpadcove záväzky a (iv) iný majetok, ak to ustanovuje uvedený zákon. Z tohto zákonného ustanovenia tak vyplýva, že dotknuté motorové vozidlo by bolo možné subsumovať pod (i) majetok, ktorý patril úpadcovi v čase vyhlásenia konkurzu, avšak odvolací súd na tomto mieste poukazuje na to, že pre naplnenie tejto hypotézy právnej normy je potrebné, aby išlo o majetok, t.j. hnutelné, nehnuteľné veci, práva, iné majetkové hodnoty, ktoré úpadcovi patria v čase vyhlásenia konkurzu. V predmetnom prípade je však potrebné poukázať na to, ako už bolo zistené súdom prvej inštancie, že vlastníkom motorového vozidla bol právny predchodca žalobcu, pričom žalovaný si k motorovému vozidlu uplatnil len zádržné právo. Na základe uvedeného tak možno dospieť k záveru, že motorové vozidlo v predmetnom prípade nepatrí a ani nepatrilo do konkurznej podstaty žalovaného, nakoľko nie je a ani nebolo jeho majetkom, a teda nebol daný zákonný dôvod na prerušenie tohto konania v zmysle príslušných ustanovení Zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Odvolací súd preto vyhodnotil postup súdu prvej inštancie v tomto smere za vecne správny, preto nebolo potrebné ani to, aby súd prvej inštancie v konaní ďalej pokračoval a konal so správcom konkurznej podstaty žalovaného, resp. tomuto doručoval žalobu a prípadne ďalšie vyjadrenia protistrany. Rovnako súd prvej inštancie postupoval správne, keď prihliadal aj na podania právneho zástupcu žalovaného doručené pred pojednávaním v predmetnej veci. Odvolanie žalovaného tak v tomto smere vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd zároveň považoval na tomto mieste potrebné posúdiť aj dôvodnosť podaného odvolania zo strany správca konkurznej podstaty žalovaného. Ako bolo už uvedené v predchádzajúcom bode odôvodnenia, vzhľadom na to, že predmet konania – motorové vozidlo nepatrí do konkurznej podstaty žalovaného, nie je dôvod na to, aby v tomto konaní vystupoval a konal správca konkurznej podstaty žalovaného. Správca konkurznej podstaty žalovaného tak nemá v tomto konaní oprávnenie konať za žalovaného ako úpadcu, keďže zo zákona neprešlo na neho oprávnenie nakladať s motorovým vozidlom, ktoré je predmetom sporu, nakoľko nepatrí do majetku žalovaného podliehajúceho konkurzu. Odvolací súd zdôrazňuje, že civilný sporový poriadok vo svojich ustanoveniach nezveruje každej strane sporu právo podať riadny opravný prostriedok, ale toto právo priznáva len tomu, v koho neprospech bolo rozhodnutie vydané. Právo podať odvolanie teda nie je

dané tej strane, v neprospech ktorej rozhodnutie súdu nevyznelo, a ktorá takýmto rozhodnutím nebola dotknutá na svojich právach. Vzhľadom na to, že na správcu konkurznej podstaty neprešlo oprávnenie nakladať s majetkom žalovaného v predmetnom spore, správca konkurznej podstaty nemá postavenie sporovej strany, rovnako nebol oprávnený ani na podanie odvolania, preto odvolací súd konštatuje, že odvolanie bolo podané neoprávnenou osobou, a preto ho bolo potrebné v zmysle ust. § 386 písm. b) odmietnuť.

Žalovaný v podanom odvolaní ďalej namietal vykonanie dokazovania nezákonným sudcom, na ktoré sa nemalo prihliadať a ktoré malo byť vykonané zákonným sudcom od znova. K uvedenému odvolací súd uvádza, že v predmetnom prípade bolo konanie, a teda aj dokazovanie najprv vykonávané síce nezákonným sudcom, čo bolo aj dôvodom pre zrušenie prvého rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom, avšak následne bola vec v zmysle pokynu odvolacieho súdu znova pridelená pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov už zákonnému sudcovi (zhodou okolností vec bola pridelená tomu istému sudcovi), čím možno vlastne konštatovať dodatočné konvalidovanie dovtedy zisteného skutkového stavu a vykonaného dokazovania. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že je potrebné rozlišovať podmienky zákonom stanovené pre civilné konanie a zákonom stanovené podmienky pre trestné konanie, ktoré nie je možné stotožňovať, a to aj čo sa týka vykonania dokazovania nezákonným sudcom. Zatiaľ čo v prípade trestného konania v prípade zmeny zákonného sudcu je potrebné vykonať dokazovanie od začiatku, v prípade civilného konania zákon takýto osobitný postup neupravuje. Odvolací súd má tiež za to, že ak bolo vykonané dokazovanie nezákonným sudcom v civilnom konaní a zákonný sudca považuje takto vykonané dokazovanie za dostatočné a má za to, že aj skutkový stav je dostatočne zistený, novo vykonané dokazovanie už zákonným sudcom, ktoré by bolo v podstate rovnaké by mohlo spôsobiť zbytočné prieťahy v konaní, čím by mohlo dôjsť najmä k neúmernému predĺženiu civilného konania, a to najmä v prípadoch, ak by malo byť opakovane vykonané dokazovanie, ktoré bolo pomerne obtiažne vykonať už v konaní pred nezákonným sudcom. Rovnako odvolací súd poukazuje aj na to, že i v prípade zmeny zákonného sudcu, nový zákonný sudca nie je povinný opätovne vykonať doposiaľ vykonané dokazovanie predošlým zákonným sudcom (tu vidieť rozdiel civilného a trestného konania, pretože ako bolo už uvedené, v prípade trestného konania, nový zákonný sudca musí vykonať dokazovanie od začiatku). Z uvedených dôvodov má odvolací súd za to, že odvolacia námietka žalovaného ani v tomto smere nebola dôvodná a súd prvej inštancie postupoval správne, keď zákonným sudcom nebolo zopakované vykonanie dokazovania a vychádzal z predchádzajúceho vykonaného dokazovania.

K námietke žalovaného o odňatí možnosti konať pred súdom z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok pre pojednávanie bez účasti jeho právneho zástupcu a nemožnosti zúčastniť sa vykonaného dokazovania a vyjadriť sa k nemu odvolací súd uvádza, že aj túto námietku žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú. Zo spisu vyplýva, že po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom boli sporové strany vyzvané na doplnenie dokazovania (č.l. 250), avšak žiadna zo strán nepredložila súdu návrh na jeho doplnenie. Následne súd prvej inštancie v predmetnej veci nariadil pojednávanie, avšak z dôvodu nepriaznivej situácie v súvislosti so šírením nebezpečnej a nákazlivej choroby COVID-19 odročil pojednávanie na iný dátum a neskôr sporové strany vyzval, aby sa vyjadrili, či napriek uvedenému súhlasia s pojednávaním bez ich prítomnosti, s čím nesúhlasil právny zástupca žalovaného, preto súd prvej inštancie pre pretrvávanie spomínanej nepriaznivej situácie opätovne odročoval pojednávanie. Následne bolo pojednávanie nariadené na deň 16.06.2021, o čom boli upovedomené sporové strany, pričom zo strany právneho zástupcu žalovaného bolo doručené ospravedlnenie jeho účasti na pojednávaní s vyjadrením nesúhlasu, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti, avšak bez uvedenia bližšieho dôvodu. Súd prvej inštancie vykonal nariadené pojednávanie, a to bez prítomnosti žalobcu a právneho zástupcu žalovaného, pričom zo zápisnice o pojednávaní (č.l. 294 – 295) nevyplýva, aby v jeho priebehu bolo vykonávané ďalšie dokazovanie, ku ktorému by sa mali sporové strany aj vyjadrovať. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že tohto pojednávania sa osobne zúčastnil žalovaný, ktorý by mal možnosť vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu, ak by toto na pojednávaní bolo vykonané. Odvolací súd taktiež poukazuje aj na bod 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie dostatočne a vyčerpávajúco odôvodnil, prečo ospravedlnenie právneho zástupcu žalovaného neprihliadal, a to jednak s poukazom na § 183 ods. 2 C.s.p., ako aj na jeho správanie pred predchádzajúcimi pojednávaniami. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd považoval námietky žalovaného v tomto smere za nedôvodné, ako už konštatoval vyššie.

Vo vzťahu k námietke o rozhodovaní súdu o inom žalobcovi vo vzťahu k uzneseniu o návrhu na zmenu na strane žalobcu, odvolací súd uvádza, že pôvodným žalobcom bola spoločnosť Q., B., ktorá pôvodne podávala aj návrh na zmenu na strane žalobcu, avšak v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o predmetnom návrhu došlo k zmene obchodného mena uvedenej spoločnosti na N. B. v likvidácii, a to od XX.XX.XXXX, čo nepochybne vyplýva aj z výpisu z Obchodného registra uvedenej spoločnosti, preto súd prvej inštancie v čase rozhodovania (č.l. 179), teda dňa XX.XX.XXXX, uviedol vo svojom rozhodnutí správne už nové obchodné meno právneho predchodcu žalobcu. Odvolací súd tak konštatuje, že v predmetnej veci bolo konané so správnym subjektom, vystupujúcim medzičasom už pod iným obchodným menom, preto aj túto odvoláciu námietku žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú.

K veci samej odvolací súd uvádza, že sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a na doplnenie a zdôraznenie správnosti dopĺňa nasledujúce. V predmetnom prípade sa žalobca, resp. ešte jeho právny predchodca, ako vlastník motorového vozidla domáhal jeho vydania od žalovaného, ktorý si uplatnil zádržné právo z titulu vykonania opráv na predmetnom vozidle a nezaplatenia faktúry za vykonané opravy. Z obsahu vykonaného dokazovania vyplynulo, že p. M., ktorý užíval motorové vozidlo v čase jeho pokazenia, síce ho užíval na základe splnomocnenia p. O., ktorý podpísal zmluvu s právnym predchodcom žalobcu, ale na takýto úkon v zmysle príslušného ustanovenia zmluvy bez súhlasu veriteľa, t.j. právneho predchodcu žalobcu oprávnený nebol. H. M., ako tretia osoba tak užíval motorové vozidlo v rozpore so zmluvou, teda aj podľa názoru odvolacieho súdu nemožno p. M. označiť ako osobu oprávnenú na užívanie motorového vozidla. Napriek uvedenej skutočnosti p. M. súhlasil s odťahom a následnou opravou motorového vozidla žalovaným, preto sa možno stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že medzi p. M. a žalovaným došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o oprave veci. Na základe uvedeného tak žalovanému vznikla pohľadávka voči p. M. a nie voči žalobcovi, resp. jeho právnemu predchodcovi ako vlastníkovi motorového vozidla, a to s poukazom na znenie § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rovnako odvolací súd má za to, že o skutočnosti, že p. M. nie je ani len vlastníkom motorového vozidla musel žalovaný vedieť z dokladov k motorovému vozidlu, a teda musel byť uzrozumený s tým, že súhlas s opravou nebol daný vlastníkom motorového vozidla. Skutočnosť, aké boli vlastne vzťahy medzi právnym predchodcom žalobcu a ďalšími osobami (p. O., H. P. a p. M.) žalovaný vedieť nemusel, avšak nič nemení na tom ako uviedol súd prvej inštancie, že žalovaný si mal ozrejmiť a ujasniť, ktorá osoba mu za vykonané opravy zaplatí. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie o omeškaní žalovaného s vydaním motorového vozidla, keďže v čase uplatnenia zádržného práva ešte nedisponoval splatnou pohľadávkou, čo je ďalší dôvod svedčiaci v prospech žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže právny vzťah vznikol medzi p. M. a žalovaným, teda žalovaný má pohľadávku voči p. M. a nie voči žalobcovi, súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru o povinnosti žalovaného vydať motorové vozidlo žalobcovi, t.j. vlastníkovi motorového vozidla.

K námietke žalovaného týkajúcej sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že z judikatúry vyplýva, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Pritom uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy SR. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Sú

prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel a prečo o trovách konania rozhodol ako rozhodol. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

Odvolačný súd preto podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. rozhodnutie súdu prvej inštancie v I. vyhovujúcom výroku ako vecne správne potvrdil, keď tento správne rozhodol i o nároku na náhradu trov konania výkonom II. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na správne a úplné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v časti trov konania. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Preto na ďalšiu argumentáciu zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť zmenu názoru odvolacieho súdu, nepovažoval odvolací súd za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

V odvolacom konaní žalovaný nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešný bol žalobca, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolačný návrh) (§ 428 C.s.p.).